

Pavlina Pajkova.

(Spisal dr. Karol Glaser.)

Pavlina Pajkova¹⁾ se je porodila dné 9. ma-
lega travna l. 1854. v Paviji od roditeljev slo-
venske krvi; oče, Josip Doljak, je služil v ce-
sarskih deželah Italije kot c. kr. sodniški sovétnik
ter bil l. 1848.—1849. državni poslanec na Du-
naju; njena mati je bila hči goriškega profe-
sorja Molharčiča. Ko je
osirotela v šestem letu,
prišla je k stricu Matiji
Doljaku, županu v Sol-
kanu blizu Gorice. K žu-
panu, veleposestniku in
deželnemu poslancu, so
zahajali odlični goriški
rodoljubi; med njimi je
nanjo uplival najbolj
dr. Lavrič, da se je na-
učila slovenščine. Pisa-
teljevati je začela l. 1872.
v „Soči“, kjer je obja-
vila spisa: *Prva ljube-
zen in Ženska v rodbini*.
L. 1876. se je omožila
s slovenskim pisateljem
gosp. Jankom Pajkom,
ki je urejeval „Zoro“ v
Mariboru. Poslavlja se
od solnčne Gorice, zlo-
žila je pesmico: *Slovo
od domovine* („Zora“
1876), in prišedša v Ma-
ribor, objavila pesmico:
Novej domovini („Zora“
1876); sicer se pa naha-
jajo že v „Zori“ l. 1874.

njeni pesniški prvenci, n. pr. *Pomlad, Ti nisi
ljubil. Povod ljubezni* je slavila v sonetu („Zora“
1875), v katerem je izraz: „Dve bitji, nepoznani,
se dobite“, premalo poetičen.

Srečo tistih, ki se zavedajo, da so ljubljeni,
in nesrečo zapuščenih opisujejo pesmi: *Raz-*

lika, Dvoja doba in Veselo prerojenje (vse v
„Zori“ 1875). Isto leto izražuje svoje *Slutnje*,
katerim takoj sledi *Odgovor* bržkone od ured-
nika samega v povoljnem zmislu.

Jako plodovita je bila na pesniškem polju
leta 1877.; sestavila je: *Pozdrav novemu letu*,

oziraje se na balkanski
polotok, pišoč:

Oj vstajaj jasno, zora tega
dnéva,

Ki novemu početek letu da;
Razširjaj blagoslov, jutranja
deva,

Vže pri nastopu, na slovanska
tla;

Da staro leto, Slavi malo
milo,

Srečnejše in mileje bi sledilo.

Gorko sočutje se iz-
raža tudi v pesmi: *Čr-
nogorec*, in v lepi ro-
manci: *Prvi križ na tur-
škem polju* v Pozniko-
vem „Slovanskem alma-
nahu“.

V štirih gazelah se iz-
raža njena gorka lju-
bezen do slovenske do-
movine:

Prevz' šeno si čutje ti, ljubáv
do domovine!

Z najčiščim plamenom gorí
ljubáv do domovine itd.

Njene najlepše pesmi
pa so: *Materini glasovi*
 („Zora“ 1877), ki se v
marsičem dajo primer-
jati Stritarjevi „Raji“.

Lepe pesmi kazí tu pa tam prisiljeni naglas,
n. pr. „Živahen, krepek mi postal otrók“; dasi
tudi znameniti pesniki naglašujejo otrók namesto
otrok. Zaime „mene“ se rabi nekaterikrat na-
mestu enklitike „me“; beseda „tožnost“ namesto
„otožnost“ tudi ni na svojem mestu.

Pavlina Pajkova

¹⁾ Zbrani spisi Pavline Pajkove. Celje 1893.